

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **H. E.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem sídlem 602 00 Brno,
Příkop 834/8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018 č. j. OAM-615/ZA-ZA14-ZA17-R2-2014, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba žalobce proti části výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018 č. j. OAM-615/ZA-ZA14-ZA17-R2-2014, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, **se zamítá.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018 č. j. OAM-615/ZA-ZA14-ZA17-R2-2014 se v části výroku o tom, že se žalobci neuděluje doplňková ochrana dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, **zrušuje** a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje posouzení jeho skutečné individuální situace. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou zhoršení jeho situace v důsledku útěku z věznice, potenciální pomsty ze strany dozorců a konkrétní situací ve věznici v Adaně. Žalovaný sám uzavřel, že nelze pochybovat, že v tureckých věznicích k porušování lidských práv a mučení vězňů a jinému špatnému zacházení skutečně dochází, resp. docházelo. Konstatuje tvrdé podmínky výkonu detence v Turecku, nijak nerozporuje, že dochází zejména k fyzickému napadení vězňů, ať už ze strany personálu věznic, či ze strany spoluvězňů, k čemuž dodal, že i žalobce byl opakovaně napaden ve výkonu trestu, ovšem nikdy nepodal proti takovému jednání oficiální stížnost. Vůbec přitom nezohledňuje skutečnost jím uvedenou při výslechu, že stížnost sice podat možné je, ovšem ty nejsou nikde evidovány, a proto je i jejich vyřízení, resp. postoupení nadřízenému v rukou dozorců, proti kterým by taková stížnost měla směřovat. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, že možnost podat tuto stížnost je pouze teoretická, neboť fakticky by podání stížnosti vyvolalo další útoky ze strany dozorců. Žalobce dále uvedl, že i ze závěrů žalovaného je zjevné, že vězni ve věznicích v Turecku jsou bez pochybností bití pro etnický, rasový původ, smýšlení, víru apod. Poukázal na to, že je jiné národnosti, jiné víry, jiného etnického původu, jiného smýšlení a je tedy v několika aspektech vhodným terčem takto motivovaných útoků. V minulosti byl již pro svou příslušnost k menšině arménských Kurdů, křesťanskou víru a neochotu nastoupit vojenskou službu opakovaně napaden. Přesto však žalovaný uzavřel, že zde není souvislost mezi jeho vyznáním, původem a těmito napadeními. Je zde více než pravděpodobné, že bude v případě neudělení azylu napaden opětovně. Má za to, že závěry žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování a neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu.
3. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pochybil, neboť se nezabýval otázkou, zda z důvodu jeho předchozího útěku z věznice v Adaně není na místě obava, že by byl vystaven krutému a nelidskému zacházení a mučení a podroben speciálnímu zacházení. Poukázal na to, že se především obává persekuce ze strany dozorců poté, co uprchl, čímž jim způsobil pravděpodobně snížení mzdy či odměn po určitou dobu a další postihy, a nikoli oficiálního

přeřazení do věznice s přísnějším dozorem. Tato skutečnost je zřejmá z jeho výpovědi a rovněž z předchozího rozhodnutí soudu.

4. Žalobce dále uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany v České republice požádal z důvodu obavy o svůj život na území Turecka, přičemž v době podání žádosti s ním bylo vedeno u Krajského soudu v Brně řízení o vydání na základě zatýkacího rozkazu Státního zastupitelství v S. pro odsouzení za trestný čin krádeže věcí, jejich uzamčení a schování dle příslušných ustanovení tureckého trestního zákoníku. Přestože na základě uvedené žádosti Turecka ze dne 6. 5. 2014 podané v souvislosti se zatýkacím rozkazem státního zastupitelství v Sanliurfě měl být vydán pouze pro výkon výše uvedeného trestu, resp. jeho zbylé části odpovídající 4 letům, 7 měsícům a 6 dnům, vyšlo v rámci předmětného azylového řízení najevo, že je hledaný na národní úrovni v souvislosti se zatýkacími rozkazy vydanými Soudem A., Zastupitelstvím M., Zastupitelstvím v S., v označených věcech pro útěk z věznění, pro urážku a napadení, pro kvalifikovanou krádež, kvůli bránění předvedení, za ublížení na zdraví, za poškozování majetku, za přechovávání předmětů pocházejících z trestné činnosti, za užívání cizího dokladu, osobních údajů jiné osoby. Poznamenal, že přestože žádajícímu státu byly tyto skutečnosti známy, bylo vydávací řízení zahájeno na základě žádosti předložené pouze shora uvedeným odsouzením, přičemž ostatní skutečnosti byly zjevně účelně zamlženy. Žalobce odkázal na článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále na článek 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle nichž žádný smluvní stát nesmí vypovědět, vrátit či vydat osobu jinému státu, jsou-li vážné důvody se domnívat, že by jí v něm hrozilo nebezpečí mučení. Žalobce uvedl, že se obává, že v případě vydání do Turecka bude opětovně podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení a trestání a mučení, a to jednak ze shodných důvodů, pro jaké byl již v minulosti ve věznici v Turecku takovému zacházení a trestání podroben, a dále pak také z toho důvodu, že z předmětné věznice uprchl a lze tedy očekávat, že ze strany pracovníků vězeňské služby bude podroben nejen přísnějšímu režimu dohledu, ale současně i „zvláštnímu zacházení“, které bude spočívat v pomstě za represe uložené pracovníkům vězeňské služby za předchozí jeho útěk z věznice. Poukázal rovněž na zjištění žalovaného o neuspokojivém stavu vězeňství a dodržování ochrany základních práv, pro které je Turecko opakovaně kritizováno jak státními útvary, tak také mezinárodními organizacemi, které tamní situaci monitorují. Přestože v Turecku probíhá reforma vězeňství, není tamní situace ještě na takové úrovni, aby bylo zajištěno rovné zacházení s vězni bez ohledu na jejich národnost či náboženské vyznání.
5. Žalobce uvedl, že teprve z podkladového spisového materiálu, resp. z napadeného rozhodnutí se dozvěděl o existenci dalších zatýkacích rozkazů, které dokládají oprávněnost jeho strachu z toho, že bude uvězněn nikoli na Tureckem deklarovanou dobu 4 let, 7 měsíců a 6 dnů, ale na podstatně delší dobu, ne-li na doživotí, a to za účelem persekuce jeho osoby z důvodu národnosti, náboženství a jím zastávaných názorů. Přestože v rámci správního řízení opakovaně poukazoval na existenci zvláštních okolností, které odůvodňují zvýšenou hrozbu krutého a nelidského zacházení s ním na území Turecka v důsledku jeho národnosti, odlišného jazyka a vyznání, žalovaný se nedostatečně a zcela nepřezkoumatelně vypořádal s důkazními prostředky, čímž napadené rozhodnutí zatížil závažnou vadou nepřezkoumatelnosti. Konstatoval, že správnímu orgánu dokládat aktuální články a stanoviska jak ze strany zahraničního tisku, jakožto nejrychleji reagujícího subjektu, tak také informace poskytnuté jednotlivými zahraničními a

mezivládními organizacemi, které se zabývali problematikou vězeňství a celkové situace na území Turecka. Žalobce uzavřel, že prokazatelně splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž i pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b), c) zákona o azylu, jelikož má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině ve státě, jehož je státním občanem, a na jehož území by mu mohla být způsobena vážná újma ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení a trestání, resp. vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Uvedené podmínky splňuje jednak z důvodu své příslušnosti k arménsko – kurdské menšině, dále také z důvodu hrozby podrobení krutému zacházení ve věznici i z důvodu náboženského vyznání a zejména pak z hrozby nezákonného uvěznění na dobu podstatně delší, než jaká byla prezentována orgánům veřejné moci České republiky.

6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Především zrekapituloval průběh správního řízení, citoval stěžejní závěry žalovaného a konstatoval, že za situace, kdy žalobce opakuje výtky, jež uvedl vůči původně zrušenému rozhodnutí správního orgánu, Krajský soud v Brně a s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal anebo vyjadřuje pouze nesouhlas se závěry správního orgánu. Odkázal v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které bylo dle žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.
7. Před jednáním ve věci samé v podání doručeném soudu dne 28. 8. 2019 žalobce uvedl, že soud by měl přihlídnout k usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2019 č. j. 1 Nt 202/2014-1253, jímž bylo rozhodnuto o tom, že jeho vydání dle § 91 odst. 1 písm. o) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, je nepřípustné. Zároveň by měl soud přihlídnout ke skutečnostem, jež v řízení o vydání do Turecké republiky vyšlo najevo. Poukázal na to, že z odůvodnění citovaného usnesení se podává, že Turecká republika opakovaně neposkytla soudu prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR odpovědi na dotazy ohledně skutečné výše trestu (neboť zde panovaly rozpory mezi trváním vazby, uloženou výší trestu a deklarovanou výší trestu, jíž si má žalobce ještě vykonat), zda bylo v případě soudních projednání jím údajně spáchaných trestných činů zachováno jeho právo na obhajobu, s doložením dokladů o doručování jeho osobě, zda mohou potvrdit nebo vyvrátit jím tvrzený útěk z věznice v A. Ze soudního spisu vedeného krajským soudem v této věci naopak vyplývá, že přes opakované žádosti o doplnění výše uvedených informací Turecká republika pouze opakovaně zasílala pouze doklady přiložené k žádosti o vydání, popř. neodpověděla vůbec. Na poslední žádost soudu byla doručena odpověď Velvyslanectví Turecké republiky v Praze ze dne 21. 3. 2019, jež poskytovala pouze vyjádření k budoucímu výkonu trestu, avšak žádné další požadované informace. Nadto uvedené vyjádření je v takovém rozporu se zprávami třetích stran o stavu vězeňství a dodržování lidských práv a svobod v Turecké republice, že nebylo možné dané formální vyjádření považovat za dostatečnou záruku, že v případě jeho návratu nedojde k porušení mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika vázána. Už okolnost, že Turecká republika nebyla ochotna na opakované žádosti doplnit základní údaje a listiny k jeho trestním stíháním, posiluje verzi, že v případě jeho vydání dojde ze strany domovského státu ke zneužití justičního systému a případné pomstě. Dle žalobce shledal-li Krajský soud v Brně v rozhodnutí z 19. 6. 2019, že jej nelze vydat, neboť takové vydání v souladu s ust. § 91 odst. 1 písm. o) zákona č. 104/2013 Sb. by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a

základních svobodách, jedná se o zjištění, která svým obsahem odpovídají podmínkám udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce k důkazu navrhl citované usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2019 č. j. 1 Nt 202/2014-1253.

8. U jednání žalobce setrval na svém stanovisku k věci.
9. Žalovaný se k jednání nedostavil, neúčast předem omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Soud proto v souladu s ust. § 49 odst. 3 s.ř.s. věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného.
10. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.
11. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 20. 11. 2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, následně poskytl údaje k této žádosti a byl s ním proveden pohovor. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Turecké republiky, arménsko – kurdské národnosti, vyznává křesťanství, je svobodný. Nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace. V Turecku byla proti jeho osobě vedena trestní stíhání. V roce 1998 byl za napadení policie odsouzen k dvouměsíčnímu trestu odnětí svobody, v roce 2003 k čtyřměsíčnímu trestu odnětí svobody, v roce 2009 byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců, v letech 2006 – 2012 byl odsouzen za loupež a krádež k trestu odnětí svobody v délce 6 let a 3 měsíců, přičemž je s ním vedeno vydávací řízení z České republiky. Z vlasti vycestoval na podzim roku 2010. Do České republiky vstoupil ilegálně v říjnu téhož roku. Za svého pobytu na území ČR spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázal. O udělení mezinárodní ochrany na území ČR žádal neúspěšně v roce 2010. K důvodům opuštění vlasti sdělil, že utekl z vězení K. v A. přibližně v dubnu roku 2010, poté se 6 měsíců schovával v Istanbulu. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádá z důvodů národnostních, náboženských a celkového nátlaku na jeho osobu z těchto důvodů. Hrozí mu vydání k trestnímu stíhání do Turecka, kde byl odsouzen za nějakou loupež, aniž by o tom věděl. Vzhledem k tomu, že z vězení uprchl, hrozí mu v zemi původu věznění, mučení a nátlak. V České republice má od roku 2012 přítelkyni, s níž žije. Ve věznici měl problémy kvůli víře, byl bit a šikanován zaměstnanci věznice a někdy i spoluvězni. Nikdy si na to nestěžoval, protože nebylo komu. Nejprve byl 3 až 4 měsíce ve věznici v M. Dvakrát podal žádost o vysvětlení, proč je ve vězení. Poprvé nedostal žádnou odpověď, podruhé mu bylo sděleno, že nemají jeho spis. Následně byl převezen do věznice v K., kde byl 5 až 6 měsíců a i tam se pokusil podat žádost o vysvětlení. Opět mu bylo řečeno, že nebyl doručen jeho spis. Následně byl přemístěn do věznice v A., kde byly nejhorší podmínky a strávil tam více jak 1 rok. Co se týče zjištění z pohovoru s žalobcem a doplňujícího pohovoru, pak ta jsou uvedena velmi detailně na straně 2 až 4 a na straně 5 – 7 napadeného rozhodnutí a soud v podrobnostech na tato zjištění, která korespondují s obsahem správního spisu, odkazuje.
12. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z vydání k trestnímu stíhání do Turecka za loupež a krádež, které podle něj nespáchal, a v důsledku kterého by byl umístěn do vězení, kde by

byl mučen a šikanován. Žalobce rovněž zmínil obecně celkový nátlak na jeho osobu z národnostních a náboženských důvodů.

13. V průběhu správního řízení bylo rovněž zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již druhou v pořadí. 8. 11. 2010 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-390/ZA-06-2010. V průběhu tohoto správního řízení bylo objasněno, že žalobce jako důvod svého odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v Turecku byl obtěžován lidmi i bezpečnostními složkami, protože finančně i materiálně podporoval organizaci PKK a protože je Kurd arménskému původu a je křesťan. Správní orgán vydal 25. 5. 2011 rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Rozhodnutí nabylo právní moci 16. 6. 2011. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové. Ten ji 22. 2. 2012 zamítl rozsudkem č. j. 28 Az 20/2011-101, který nabyl právní moci 25. 4. 2012. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku žalobce nepodal.
14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel jednak především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, konkrétně se jedná o Zprávu Human Rights Watch, Turecko 2018 ze dne 1. 2. 2018, Zpráva Freedom House, Turecko 2018 ze dne 22. 2. 2018, Zpráva Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018, Informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko, Kurdové, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018, Zpráva Reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018 ze dne 20. 3. 2018, Zpráva MV Velké Británie – Gülenovské hnutí, únor 2018 ze dne 29. 3. 2018, Informace MV Velké Británie – Turecko, Kurdské politické strany, srpen 2017, ze dne 25. 8. 2017, Zpráva Platformy pro mír a spravedlnost, říjen 2017, Komplexní zpráva o podmínkách ve věznicích v Turecku, ze dne 20. 3. 2018, Zpráva Asylum Research Consultancy – Turecko, Zpráva o zemi – aktualizace, překlad vybraných částí, ze dne 21. 11. 2017.
15. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 3. 5. 2018. Žalobce možnosti se s těmito informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, využil a následně předložil správnímu orgánu písemné vyjádření a doložil článek s názvem „Advokát ve věznici zabitého Yurdakula uvedl: Cela C3 byla vytvořena účelně“. V tomto článku z 2. 1. 2018 se popisují poměry a vyšetřování vraždy vězně spoluvězni v detenčním zařízení K. v B.
16. Krajský soud na návrh žalobce provedl důkaz usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 1 Nt 202/2014-1253, jímž bylo rozhodnuto, že podle § 91 odst. 1 písm. o) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (ZMJS), je vydání žalobce k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 6 let a 3 měsíců, který mu byl uložen rozsudkem 5. trestního soudu I. instance v S. ze dne 22. 11. 2006, sp. zn. 2006/347ESAS (spis), sp. zn. 2006/512 Karar (rozhodnutí), schváleného Nejvyšším soudem 13. Trestní komory ze dne 17. 9. 2012 pod číslem šetření: 2011/14634, který nabyl právní moci dne 9. 11. 2012, pro spáchání trestných činů označených jako trestný čin krádeže věcí, jejich uzamčení a schování podle § 142/1.b.1, 37/1.58.1 a 53/1-a-b-c-d-e Tureckého trestního zákoníku 5237, nepřípustné. Z tohoto usnesení soud dále zjistil, že Krajský soud v Brně vycházel ze zjištění, že vydávaný je občanem Turecké republiky, který se na území České republiky jako členského státu Evropské unie zdržuje nelegálně, a to bez uděleného víza a povolení k

pobytu cizince, přičemž mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany na území České republiky dle zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, což je zřejmé ze zprávy Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 28. 7. 2014, č. j. MV-102681-2/OAM-2014 (č. l. 235), dle které řízení o udělení mezinárodní ochrany vydávanému bylo ukončeno pravomocně dne 25. 4. 2012 rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 28Az 20/2011-101. Tato skutečnost je zřejmá i ze sdělení Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 9. 10. 2017 (č. l. 911), dle které jmenovaný nemá povolen na území ČR žádný druh pobytu, takže pobývá na území České republiky nelegálně v rozporu se zákonem č. 326/1999 Sb. a jsou splněny zákonné podmínky pro jeho umístění do příslušného zařízení pro pobyt cizinců na území České republiky. Vydávaný byl také zařazen do evidence nežádoucích osob v době od 23. 11. 2010 do 23. 11. 2011, když mu nebyla udělena žádná mezinárodní ochrana (azyl). Tato skutečnost je zřejmá i z rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 8. 2015, č. j. MV-14107-3/SO/sen-214, z usnesení Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje ze dne 13. 12. 2013, č. j. OAM-7194-31/TP-2012, z usnesení Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Policie ČR Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 10. 12. 2012, č. j. KRPU-178150/20/ČJ-2012-040026, z rozhodnutí Policie ČR Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 3. 2013, č. j. CPR-1255-1/ČJ-2013-930310-258, z rozhodnutí Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno ze dne 16. 11. 2010, z rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 18. 10. 2012, č. j. CPR-9055-5/ČJ-2012-9 CPR-V 214 (hromadně na č. l. 912-949), z čehož je zřejmé, že vydávaný nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Pro tento závěr svědčí i zpráva Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 07. 11. 2017, dle které vydávaný podal v ČR celkem dvě žádosti o mezinárodní ochranu, první v roce 2010 č. j. OAM-390/ZA-06-210 (B000567), dotýcnému v tomto řízení nebyla mezinárodní ochrana udělena a žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta. Podruhé vydávaný žádal o mezinárodní ochranu v roce 2014, č. j. OAM-615/ZA-14-2014 (B002658), přičemž vydávanému nebyla opětovně mezinárodní ochrana udělena s tím, že toto rozhodnutí bylo zrušeno Krajským soudem v Brně a celá věc byla vrácena k novému prošetření. V současnosti je vydávaný v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a toto řízení je stále v běhu. Výsledek řízení není možné jakkoliv předvídat a vzhledem ke složitosti případu ani určit časový horizont jeho ukončení. Stran výpovědní taktiky vydávaného uvedený správní orgán uvedl, že s vydávaným bylo vedeno již několik pohovorů k jeho žádosti o mezinárodní ochranu a tento v nich vypovídal značně rozporně, co se jeho náboženského a etnického postavení týká. Tyto skutečnosti byly uvedeným správním orgánem doloženy rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany ze dne 13. 11. 2015, které vydalo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky ve správním řízení pod č. j. OAM-615/ZA-ZA 14-P05/2014, dále dalším rozhodnutím tohoto orgánu ze dne 25. 5. 2011, č. j. OAM-690/ZA-06-P-08-2010. Skutečnost, že vydávanému doposud nebyla udělena mezinárodní ochrana, je zřejmá i z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 05. 2016, č. j. 22 Az 26/2015-63 (č. l. 562-566 spisu), a dále z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2012, č. j. 28 Az 20/2011-101 (č. l. 579-584 spisu). I během předmětného veřejného zasedání dne 19. 6. 2019 vydávaný uvedl, že je pořád žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, když soudu předložil průkaz, jehož platnost je stanovena na dobu od 13. 5. 2019 do 13. 11. 2019. Dále uvedl, že se stěhuje a do budoucna bude pobývat na adrese S. 87, M. H., O.

17. Z uvedeného usnesení č. j. 1 Nt 202/2014-1253 se dále podává, že v rámci daného extradičního řízení Ministerstvo spravedlnosti Turecké republiky dne 3. 8. 2017 předložilo prostřednictvím průvodní verbální nóty zastupitelského úřadu Ministerstvu spravedlnosti České republiky k č. j. MSP-340/2014-MOT-T/61 záruky (č. l. 891-892, překlad č.l. 902), že v případě vydání jmenovaného tento nebude vystaven po návratu mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení a podobným trestům, že korespondence mezi vydávaným a akreditovaným velvyslanectvím nebo konzulátem České republiky v případě, že by byl vydávaný vrácen do Turecké republiky k výkonu trestu, bude umožněna, že vydávaný může být navštěvován konzulárními a velvyslaneckými úředníky České republiky s povolením ministerstva, a dále, že v případě vydání jmenovaného a pokud by ve vězení došlo ke špatnému zacházení nebo k fyzickému napadení personálem věznice a vydávaný by podal stížnost, pak budou oficiální úřady Turecké republiky informovat Konzulární a velvyslanecký úřad v Ankaře nebo jiný akreditovaný konzulární a velvyslanecký úřad České republiky v Turecku nebo Ministerstvo spravedlnosti České republiky, a to v nejkratší lhůtě o tom, jakým způsobem byla stížnost řešena. Turecká republika poskytla i záruku, že žádost o navrácení vydávaného není v žádném případě za účelem potrestání vydávaného za jeho původ, národnost, náboženské vyznání, sociální původ, politické a jiné názory, a že v případě vydání jmenovaného k výkonu trestu se bude řídit Turecká republika platnou tureckou legislativou. V tomto směru je třeba konstatovat, že v případě vydávaného se neprokázalo, že by tento na území Turecké republiky vykonával jakoukoliv politickou či náboženskou aktivitu a že by byl důvod se domnívat, že by předmětný rozsudek souvisel s případnou účastí vydávaného na státním převratu, což by mohlo být důvodem, že by dožadující strana měla určitý zastřený zájem na vydání jmenovaného.
18. V citovaném usnesení se dále konstatuje, že dne 6. 12. 2017 rozhodl Krajský soud v Brně usnesením pod č. j. 1 Nt 202/2014-1048 dle § 95 odst. 1 ZMJS tak, že vydání jmenovaného do Turecké republiky je přípustné. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 To 21/2018-1106, bylo ke stížnosti vydávaného napadené usnesení zrušeno a soudu I. stupně bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Vrchní soud v Olomouci předmětným usnesením uložil soudu I. stupně, aby vyžádal aktuální zprávy k řádnému zjištění, zda vydávanému vzhledem ke konkrétním okolnostem skutečně hrozí reálné nebezpečí dostatečně intenzivního porušení absolutních práv zaručených mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách a zda existuje reálné nebezpečí pronásledování vydávaného v případě jeho vydání do Turecké republiky, resp. reálné nebezpečí zhoršení jeho postavení. Podle pokynů nadřízeného soudu byly tedy opatřeny další důkazy pro řádné rozhodnutí ve věci.
19. Z usnesení KS Brno č. j. 1 Nt 202/2014-1253 soud rovněž zjistil, že Krajský soud v Brně zaslal dne 1. 1. 2018 Ministerstvu spravedlnosti ČR žádost adresovanou Úřadu hlavního prokurátora v Sanliurfa o poskytnutí doplňujících vyjádření, které se týkají otázek nezbytných pro rozhodnutí o přípustnosti vydání jmenovaného. V této souvislosti byla krajskému soudu prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR dne 21. 3. 2019 doručena odpověď Velvyslanectví Turecké republiky v Praze ze dne 14. 3. 2019, kterou předložili informace získané od Ministerstva spravedlnosti Turecké republiky. Z dodatkových informací se podává, že vydávaný bude po návratu do Turecké republiky umístěn do věznice Y.typu T s uzavřeným režimem pro výkon trestu, přičemž je podrobně popsáno

její prostorové vybavení a naplnění. Dále se uvádí, že při plánování a stavbě tureckých věznic a následném zacházení s trestanci se vychází z minimálních požadavků na podmínky pro věznice, které jsou obsaženy v doporučujících rozhodnutích pro prostory věznic od Rady ministrů Evropské komise. Věznice podle nich také splňují kritéria stanovená ve standardech OSN a Evropské komise, přičemž disponují fyzickými stavbami a zařízeními, které zabraňují problémům s bezpečností a pořádkem při výkonu trestu a které vytváří možnosti pro moderní metody nápravy a vytváří vhodné prostředí pro sociální, kulturní a fyzické aktivity. K problematice poskytování lékařské péče konstatují, že veškerá potřebná vyšetření a veškeré léčby v souvislosti se zdravotními problémy odsouzených a zadržených osob, umístěných k výkonu trestu odnětí svobody, jsou realizovány s potřebnou péčí. V odpovědi jsou také předesťvány příslušné ustanovení, kterými je upravena problematika kontaktu odsouzených s rodinnými příslušníky, resp. osobní návštěvy a odesílání či přijímání dopisů.

20. Aby byl zjištěn objektivní stav pro objektivní rozhodnutí o přípustnosti vydání vydávaného do Turecké republiky na pokyn Vrchního soudu v Olomouci opatřil Krajský soud v Brně v rámci řízení i řadu informací a zpráv o dodržování lidských práv a základních svobod v Turecké republice. Krajský soud postupoval při zjišťování informací v intencích usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 4 To 21/2018. Za účelem posouzení přípustnosti vydání postupoval tak, aby mohl posoudit riziko porušení práv zaručených mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, a to především ve vztahu k možnosti špatného zacházení ve výkonu trestu odnětí svobody a také ve vztahu k dodržení práva na spravedlivý proces, a to zcela konkrétně ve vztahu k vydávanému, s důrazem na konkrétní a individuální informace ohledně zacházení s vydávaným v případě, že by Krajský soud v Brně rozhodl o jeho vydání do Turecké republiky.

21. Za tímto účelem si Krajský soud v Brně obstaral Zprávu o stavu lidských práv v Turecku za rok

2018 vypracovanou Ministerstvem zahraničních věcí USA. Krajský soud vybral k překladu z této zprávy části, které se týkají podmínek ve věznicích a detenčních centrech, a dále situace mučení, dalšího krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Tyto části pojednávaly o nejzávažnějších problémech Turecké republiky v otázce porušování lidských práv a základních svobod o týrání či jiného špatného zacházení zadržených osob či celkové situaci dodržování mezinárodně uznávaných práv osob. Těmito problémy jsou především brutální výslechy, jejichž cílem bylo získat vynucené přiznání, těžké bití, elektrošoky, spánková deprivace, výhrůžky, urážky a sexuální obtěžování. Objevují se zprávy o dlouhodobých stresových situacích, hrozbách znásilněním, zásazích do lékařských vyšetření či dokonce vyhrožování právním zástupcům těchto osob. Stížnosti na nelidské zacházení a psychické týrání se v Turecké republice objevují velmi často. Vojenští branci měli zažívat tvrdou šikanu, fyzické týrání a mučení, jež v některých případech vedlo k sebevraždám. Co se týče podmínek ve věznicích a detenčních centrech, problémem v tureckých věznicích měla být především přeplněnost a omezený přístup k odpovídající zdravotní péči. Osoby ve vyšetřovací vazbě měly být umístěny ve stejných zařízeních jako odsouzení. Vězni často neměli mít

odpovídající přístup k pitné vodě, řádnému vytápění, ventilaci a osvětlení. Vážné znepokojení bylo vyjádřeno nad neadekvátní zdravotní péčí poskytovanou vězňům a zejména pak nad nedostatečným počtem vězeňských lékařů.

22. Krajský soud v Brně vycházel rovněž z recentního usnesení Evropského parlamentu ze dne 8. 2. 2018 P8-TA/2018/0040 o současné situaci v oblasti lidských práv v Turecku vyplývá, že se v Turecku zhoršuje svévolné zadržování a justiční i administrativní perzekuce desítek tisíc lidí pouze proto, že vykonávali svou legitimní práci a využívali svého práva na svobodu projevu a sdružování. Evropský parlament vyjádřil své hluboké znepokojení nad informacemi o špatném zacházení s vězni a o mučení vězňů a opakovaně vyzval Turecko ke zveřejnění zprávy Výboru Rady Evropy pro prevenci mučení. Evropský parlament je dále znepokojen tím, jak funguje právní systém v Turecku, a to poté, co trestní soud v Istanbulu rozhodl ponechat ve vazbě dva novináře, ačkoliv ústavní soud požádal o jejich propuštění s odůvodněním, že ve vazbě byla porušována jejich práva. Konstatuje, že tento vývoj lze hodnotit jako další zhoršování právního státu.
23. V termínu 28. – 29. 4. 2016 navštívila delegace Evropského výboru pro prevenci mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (CPT) tureckou věznici se zvýšenou ostrahou. Ve své zprávě adresované turecké vládě Výbor uvedl, že je velice znepokojivé, že nedošlo k realizaci většiny konkrétních doporučení Výboru obsažených ve zprávě z návštěvy v roce 2013, a to zejména v případě vězeňského režimu (přesněji komunitních aktivit) a kontaktů vězňů s vnějším světem. Výbor považuje za vadný také režim detence vězňů odsouzených k ztrestání doživotí na doživotí, kdy platí drakonická omezení a zákaz kontaktu s ostatními vězni pouze na základě svého trestu, a ne na základě individuálního posouzení situace konkrétního vězně. Od návštěvy v roce 2013 se podle Výboru zhoršila i situace kontaktu vězňů s vnějším světem. Na určité období bylo dokonce vydáno formální rozhodnutí dozorčí rady věznice, kterým byl vydán úplný zákaz telefonních hovorů pro všechny vězně věznice. Omezovány měly být i návštěvy právními zástupci.
24. Krajský soud v Brně ze zprávy zvláštního zpravodaje OSN pro otázky mučení a jiného krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání mj. zjistil, že jedním z hlavních problémů v tureckých věznicích je přeplněnost, přičemž tato dosahovala od 125 % do 200% vlastní kapacity věznic. Zaznamenaná přeplněnost negativně ovlivňovala i různé aspekty všeobecných podmínek detence, včetně kulturních aktivit, resp. návštěv a telefonních hovorů s rodinnými příslušníky a právníky, což jsou prvky důležité pro duševní pohodu a rehabilitaci vězňů. Přeplněnost věznic má negativní dopad i na rychlost a přiměřenost dostupné lékařské péče a dále na sanitární a hygienické podmínky, přičemž o jednu toaletu se dělilo mnohdy 20 až 30 vězňů. Teplá voda také nestačila pro všechny. Podle konstatování zvláštního zpravodaje, problémem v tureckých věznicích byly i invazivní tělesné prohlídky, které se často měly provádět neuctivě, a to jak u samotných vězňů, tak i v případě návštěv. Zpravodaj vyjádřil značné znepokojení i nad podmínkami detence v policejních celách předběžného zadržení, které zcela nejsou vhodné k zadržování vězňů po delší dobu, přičemž v nich byli vězni zadržováni po dobu

až 30 dnů. Tyto osoby byly pod nepřetržitým dohledem videokamery, čímž přicházely o základní stupeň soukromí. Cely neměly žádná okna a byly příliš malé na to, aby v nich člověk mohl strávit déle než několik hodin. Zadržení také postrádali denní světlo a čerstvý vzduch, což je akceptovatelné pouze na několik hodin.

25. Krajský soud v Brně vycházel i ze zprávy Amnesty International, která se k situaci v Turecku za rok 2017/2018 vyjádřila tak, že probíhající výjimečný stav vytvořil podmínky pro porušování lidských práv. Nadále se objevovaly hlášené případy mučení a jiného špatného zacházení, a to zejména v policejní vazbě, byť ve znatelně nižší míře, než těsně po pokusu o převrat z června 2016. Amnesty International dále uvádí, že neexistoval žádný účinný mechanismus národní prevence s mandátem pro monitorování detenčních zařízení. Rovněž nebyly k dispozici žádné statistické údaje týkající se vyšetřování obvinění z mučení, přičemž neměly existovat ani žádné důkazy, že by se tato obvinění z mučení účinně vyšetřovala. Podle zprávy Amnesty International ČR ze dne 17. 3. 2017 má vydávaný H.E. důvodné obavy z krutého zacházení, mučení a ohrožení svého života a Amnesty International se domnívá, že vydávaný by neměl být vydán zpět do Turecké republiky.

26. Krajský soud bral v potaz i stanovisko Ministerstva spravedlnosti ČR o problematice žádostí o

vydání podávaných Tureckou republikou. Ministerstvo v něm konstatuje, že jakkoli je každý případ nutno posuzovat na individuální bázi, tak doporučuje, aby byly při rozhodnutí o vydání do Turecké republiky zváženy veškeré aspekty věci a aby bylo k jakékoliv bilaterální spolupráci s tureckou stranou přistupováno s vědomím skutečností, na které ministerstvo ve svém stanovisku odkazuje. Těmito skutečnostmi jsou především skutečnosti uvedené ve výše uvedeném recentním usnesení Evropského parlamentu ze dne 8. 2. 2018 a dále ve zprávě Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva zveřejněné dne 20. 3. 2018, dle které bylo v Turecké republice vydáno vícero mimořádných dekretů, z nichž značná část obsahuje ustanovení nerespektující základní záruky v oblasti lidských práv a závazky na poli mezinárodního práva.

27. Poukázal také na nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2007, sp. zn. III. ÚS 534/06, podle

kterého soud posuzuje případné vydání do Turecké republiky i s ohledem na závazky České republiky, které jí vyplývají z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, přičemž vydání není přípustné, pokud by jeho provedení kolidovalo se závazky z těchto mezinárodních smluv. Ústavní soud poukázal na to, že Česká republika je dle čl. 1 odst. 1 Ústavy právním státem, což znamená, že v případě, že vedle sebe existuje závazek ochrany a respektu k základním právům a smluvní závazek, který směřuje k ohrožení těchto základních práv, musí závazek první převážet. Mezi nejvýznamnější závazky, které České republice z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách vyplývají a mohli by být důvodem pro nevydání osoby do dožadujícího státu, jsou například zákaz mučení a nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání podle

čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (č. 143/1988 Sb.).

28. V projednávaném případě se tedy Krajský soud v Brně zaměřil na zkoumání možného porušení závazků, které vyplývají pro Českou republiku z těchto výše uvedených mezinárodních smluv. Krajský soud je ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1015/14-2 ze dne 23. 8. 2016, jako soud obecný, při rozhodování o vydání povinen z moci úřední posoudit, zda v případě realizace vydání nehrozí osobě, jež má být vydána, reálné nebezpečí, že budou porušeny její základní práva a svobody. Uvedl, že i když důkazní břemeno k tomuto prokázání leží podle judikatury ESLP na osobě, o jejíž vydání jde, tak i s odkazem na předmětný nálezný ústavního soudu je soud povinen z moci úřední tuto reálnou hrozbu porušování lidských práv posoudit. Pojmu reálného nebezpečí (s ustáleným výkladem pojmu „substantial grounds“ zavedeným v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Soering proti Spojenému království) je nutno rozumět tak, že ve významném procentu případů obdobných situací vydávané osoby dojde k nežádoucímu následku, takže vydávaný má dobré důvody domnívat se, že takový následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Při tomto posouzení se nevyžaduje intenzita trestního standardu „nade vší pochybnost“, neboť jak vyslovuje ústavní soud, za situace, kdy by mohlo dojít k tak závažným důsledkům, jakými může být smrt či vážné fyzické nebo psychické poškození vydávaného, nelze požadovat, aby tato osoba dokazovala, že k těmto důsledkům skutečně bezpochyby dojde. Při posuzování přípustnosti vydání do ciziny ve vztahu ke konkrétní osobě a dále ve vztahu ke zkoumání reálného nebezpečí, že uložený trest v předmětném případě nebude vykonán s požadavky čl. 3 výše zmíněných Úmluv, je pak třeba vycházet z aktuálních informací o situaci v daném státě, které lze získat zejména ze zpráv mezivládních a nevládních organizací o stavu dodržování lidských práv. Ve smyslu uvedeného Krajský soud v Brně při posuzování přípustnosti vydání jmenovaného vycházel především z výše uvedených aktuálních zpráv o situaci dodržování lidských práv v Turecku. Informace a důkazy v nich obsažené považoval za spolehlivé a objektivní.
29. V tomto směru poukázal na skutečnost, že různé zdroje se prakticky shodují v tom, že podmínky ve výkonu trestu odnětí svobody v dožadujícím státě úplně neodpovídají standardům respektu a ochrany lidských práv a základních svobod. I když je zřejmé, že Turecká republika přijímá opatření pro zlepšení situace, jež má dopad na dodržování lidských práv osob ve výkonu trestu odnětí svobody, a to především v době po pokusu o převrat z června 2016, tak třeba poukázat na problém přeplněnosti tureckých věznic, který následně způsobuje řadu problémů s rychlostí a přiměřeností lékařské péče, sanitárními a hygienickými podmínkami, a také kontaktem s rodinnými příslušníky. Dalšími závažnými problémy, které zdokumentoval Vysoký komisař OSN pro lidská práva, bylo užívání různých forem mučení a špatného zacházení ve vazbě, včetně vážného bití, sexuálního násilí a elektrických šoků. Dovodil, že v tomto případě je nutno konstatovat, že i když turecká strana poskytla veškeré představitelné formální záruky, tak s ohledem na výjimečný stav, který v Turecké republice i nadále přetrvává, není možné, aby tyto záruky orgány náležitě a účinně kontrolovaly. Krajský soud v Brně tak s odkazem na zjištění

mezivládních a nevládních organizací, které měl při posuzování přípustnosti vydání k dispozici, konstatoval, že v případě H. E. došlo k naplnění požadované intenzity tzv. reálného nebezpečí, že s ním bude zacházeno v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod a Úmluvou proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Krajský soud v Brně opakovaně poukázal na nejvýznamnější problémy tureckých věznic, a to přeplněnost, odepírání jednotlivcům prostředky právní ochrany, nebo také nedostatečnou lékařskou péči či hygienické podmínky, čehož v souhrnu plyne vysoká pravděpodobnost zacházení s vězni v rozporu s respektem k ochraně lidských práv a základních svobod.

30. Krajský soud v Brně rovněž odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2017, sp. zn. 11 Nt 402/2017, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 1. 2018, sp.

zn. 2 To 111/2017, kterým bylo rozhodnuto o nepřípustnosti vydání osoby L. Y., státního příslušníka Turecké republiky, k výkonu trestu odnětí svobody, a to rovněž z důvodu rozporu vydání se závazky plynoucími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách podle ustanovení § 91 odst. 1 písm. o) ZMJS. Krajský soud v předmětném usnesení vyslovil názor, že není přípustné vydání osoby do Turecké republiky k výkonu trestu odnětí svobody z důvodu, že toto vydání by mohlo, vzhledem ke krajským soudem zjištěné situaci dodržování lidských práv a základních svobod v Turecku pro rok 2017, vyvolat reálné nebezpečí, že by byl vydáván L. Y. vystaven porušování jeho lidských práv a svobod v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud v případě osoby H. E. posuzoval situaci dodržování lidských práv zanedlouho po vydání jmenovaného usnesení nepřípustnosti vydání osoby L. Y., přičemž dovodil, že situace se v současně posuzovaném případě vydáváného nezměnila natolik, aby krajský soud mohl v tomto případě rozhodnout o přípustnosti jeho vydání do Turecké republiky.

31. Na závěr podotkl, že turecká strana nedodala Krajskému soudu v Brně potřebné informace ve věci, které byly vyžadovány pro rozhodnutí o přípustnosti vydání. Krajský soud

v Brně prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR opakovaně žádal Tureckou republiku o

sdělení, zda vydáváný skutečně uprchl z turecké věznice v A., jaké tresty má vydáváný v Turecké republice ještě vykonat, jaká je délka zbytku trestu odnětí svobody, o jehož vykonání v tomto případě jde, a dále v jaké době vydáváný část uloženého trestu odnětí svobody vykonat. Turecká republika rovněž, i přes opakované žádosti krajského soudu, nepředložila důkazy o tom, že se vydáváný účastnil dne 22. 11. 2006 řízení u soudu I. stupně v S., Turecká republika, přičemž bylo požadováno zaslání minimálně kopie předvolání k tomuto jednání, protokolu z jednání nebo potvrzení o doručení rozsudku. Rovněž bylo po turecké straně vyžadováno předložení stejných důkazů o tom, že vydáváný byl předvolán k jednání na den 17. 9. 2012 u Nejvyššího soudu 13. Trestní komory, a že mu bylo doručeno toto rozhodnutí. I když Vrchní soud v Olomouci uložil

Krajskému soudu v Brně, aby v tomto směru dokazování doplnil, tak je nutno konstatovat, že z důvodu naprosté nečinnosti Turecké republiky krajský soud tento pokyn odvolacího soudu nemohl splnit. Krajskému soudu v Brně byly na žádost Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 22. 1. 2019 ze strany Ministerstva spravedlnosti Turecké republiky předloženy dodatkové informace (překlad č. l. 1181-1184) pouze v otázce konkrétní věznice, do které vydávaný v Turecké republice nastoupí, a dále v otázce obecných podmínek věznice a stavu její přeplněnosti. Z tohoto důvodu nebylo ani vyvráceno tvrzení vydávaného, že v předmětném trestním řízení nemohl efektivně a osobně vykonávat svoji obhajobu a že nebylo dodrženo jeho právo na spravedlivý proces, které předpokládá Listina základních práv a svobod, jenž je součástí českého právního řádu.

32. Jelikož po provedeném dokazování dospěl Krajský soud v Brně k závěru, že vydání jmenovaného

brání okolnosti předvídané ustanovením § 91 odst. 1 písm. o) zákona č. 104/2013 Sb. o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (ZMJS), vyslovil, že vydání osoby jménem H. E. do Turecké republiky je nepřipustné.

33. Podle ust. § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) m odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
34. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12a písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný správně poukázal na to, že okolnosti ohledně žalobcovy činnosti pro PKK (Kurdská strana pracujících) byly hodnoceny dle § 12 písm. a) zákona o azylu již v rámci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný zcela přiléhavě poznamenal, že tak nemá důvod opakovaně se zabývat okolnostmi, o kterých žalobce hovořil již v rámci předchozího správního řízení, ani je z hlediska zákona o azylu posoudit jinak, a proto odkázal na závěry v rozhodnutí z 25. 5. 2011 č. j. OAM-390/ZA-06-2010, které nabylo právní moci 16. 6. 2011 a jehož zákonnost potvrdil Krajský soud v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2012 č. j. 28 Az 20/2011-101, který nabyl právní moci 25. 4. 2012. Soud souhlasí s žalovaným, že v druhé posuzované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu žádné nové skutečnosti, které by měl žalovaný hodnotit a které by správní orgán měly vést k tomu, aby se od svého dřívějšího rozhodnutí odchýlil, neuvedl. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Soud sdílí rovněž závěr žalovaného, že žalobce neuvedl ani ve vztahu k ust. § 12 písm. b) zákona o azylu naprosto žádné nové skutečnosti, které by měl žalovaný posuzovat a které by jej měly vést k tomu, aby se odchýlil od závěrů vyjádřených v citovaném rozhodnutí žalovaného ve věci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V uvedeném rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval obecným postavením Kurdů

v Turecku, rovněž jeho tvrzením, že jako křesťan se dle jeho slov v Turecku nemohl svobodně hlásit ke své víře, že byl omezován, střílela kvůli tomu po něm turecká mafie a hodnotil i jeho tvrzení o arménském původu. Žalobcem uvedenými problémy stran jeho národnosti, náboženství a podpory PKK se žalovaný zabýval v předchozím řízení, přičemž neshledal při návratu do vlasti odůvodněnost strachu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud se rovněž ztotožňuje s žalovaným v jeho názoru, že žalobce v opakované žádosti o azyl nepředložil žádné nové skutečnosti, které by správní orgán měly vést k tomu, aby se jakkoliv odchýlil od svých závěrů vyjádřených v uvedeném rozhodnutí o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž nebylo shledáno politické pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. I v tomto rozsahu soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s jehož závěry se ztotožňuje.

35. Krajský soud rovněž souhlasí se závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo 14 zákona o azylu.
36. Soud rovněž souhlasí s posouzením žádosti žalobce z pohledu § 14 zákona o azylu, tedy že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení humanitárního azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 2 Azs 8/2004-55, v němž konstatoval, že smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nich by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu, jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu, konec citace. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal, otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního řízení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu s i dosavadní ustálenou judikaturou.
37. I krajský soud konstatuje, že veškeré nové důvody pro opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce spojil s extradičním řízením vedeným s ním o předání jeho osoby k trestnímu stíhání do Turecka. Na tomto místě soud uvádí, že skutečnosti zjištěné v extradičním řízení lze použít i v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Soud dospěl k závěru, že poměry ve vězeňství v Turecku zjištěné jak z podkladů obsažených ve správním spise z řízení o azylu, tak zjištění o těchto poměrech v rámci extradičního řízení

vypovídají o tom, že podmínky ve věznicích v Turecku jsou v současné době velmi špatné v důsledku nedodržování lidských práv, přeplněnosti věznic, nedostatečné zdravotní péče, bití a nelidského zacházení. Krajský soud proto dospěl k závěru o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu hrozícího mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení v případě návratu do vlasti, a to vzhledem k jeho odsouzení k trestu odnětí svobody a nedodržování standardů lidských práv v Turecku. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 1 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobci by při návratu do Turecka a umístění ve vězení v důsledku odsouzení, hrozilo v současné době ve věznicích nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Jak výše uvedeno, soud vychází ze zjištění o stavu dodržování standardů Evropské unie v oblasti lidských práv a svobod v Turecku a věznicích v Turecku, jak plyne ze zjištění z výše uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, který rozhodoval v extradičním řízení o tom, že žalobce do Turecka nebude vydán, kterážto zjištění jsou relevantní pro posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud vycházel rovněž ze zjištění plynoucích z podkladů obsažených ve správním spise. Soud opakuje, že bylo zcela jednoznačně prokázáno, že podmínky ve věznicích v Turecku v současné době jsou v důsledku nedodržování lidských práv v Turecku, přeplněnosti věznic, nedostatečné zdravotní péče, bití, mučení, nelidského zacházení, špatné natolik, že žalobce, který vyslovil obavy o své zdraví a život ve věznicích v Turecku, kde byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nadto z vězení uprchl, splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného v části, která se týká rozhodnutí o doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu, a to v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrací v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním závěrem soudu o naplnění podmínek doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce měl úspěch ve věci toliko částečný, přičemž z převážné části ve věci úspěšný nebyl. Důvodnost jeho žaloby byla shledána toliko ve vztahu k naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.08.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně